

Sygn. akt III SZ 1/08

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa E : Spółka z ograniczoną
odpowiedzialnością w W
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o cofnięcie koncesji na obrót gazem ziemnym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2008 r.,
zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 18 marca 2008 r., sygn. akt VI ACa 1506/07,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 marca 2008 r., sygn. akt VI Aca 1506/07 Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił apelację E SP. z o.o. w W (powódka) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 25 maja 2007 r., sygn. akt XVII AmE 224/06 w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o cofnięcie koncesji na obrót gazem ziemnym, jako wniesioną z uchybieniem 14-dniowego terminu liczonego od daty doręczenia odpisu wyroku z uzasadnieniem.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, iż z akt sprawy wynika, że odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi powoda w dniu 26 lipca 2007 r.,

zatem termin do wniesienia apelacji liczony od tej daty upłynął w dniu 9 sierpnia 2007 r. W dniu 12 września 2007 r. wpłynęło pismo powoda zawierające wniosek o ponownego doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem ze wskazaniem, że doręczony odpis uzasadnienia był niepełny. Z treści notatki urzędowej (k. 53) wynika, że do pisma nie został dołączony odpis uzasadnienia otrzymany przez pełnomocnika. W dniu 12 września 2007 r. pełnomocnik powoda odebrał odpis wyroku z uzasadnieniem, a w dniu 26 września 2007 r. wpłynęła apelacja powoda. Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak podstaw do uznania, że doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem z dnia 26 lipca 2007 r. nie było skuteczne, zatem ponowne doręczenie na wniosek powoda złożony ponad miesiąc po upływie terminu do wniesienia apelacji nie miało wpływu na bieg pierwotnego terminu do wniesienia apelacji.

Powódka zaskarżyła powyższe postanowienie zażaleniem w całości i wniosła o jego uchylenie i nadanie biegu apelacji. Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła naruszenie art. 373 w zw. z art. 370 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że apelacja została wniesiona przez powoda po upływie przypisanego terminu i podlega odrzuceniu; 2) naruszenie art. 369 w zw. z art. 140 k.p.c. poprzez przyjęcie, że termin do wniesienia apelacji rozpoczął bieg w dniu 26 lipca 2007 r., podczas gdy rozpoczął on bieg od dnia prawidłowego doręczenia powodowi odpisu orzeczenia Sądu Okręgowego; 3) naruszenie art. 233 k.p.c. skutkujące sprzecznością istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez dowolne i nie znajdujące oparcia w zebranych materiale procesowym ustalenie daty doręczenia powodowi odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, 4) naruszenie art. 328 k.p.c. poprzez nie wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Zdaniem powódki Sąd Apelacyjny nie mógł odrzucić jej apelacji, ponieważ Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek powoda o prawidłowe doręczenie (k. 51) wydając odpowiednie zarządzenie (k. 54), uznając tym samym pierwsze doręczenie za nieprawidłowe. Oznacza to, że termin na wniesienie apelacji powinien być liczony od daty tego drugiego doręczenia, a nie od daty pierwszego doręczenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Zażalenie okazało się nieuzasadnione.
2. Dwutygodniowy termin do wniesienia apelacji (art. 369 § 1 k.p.c.) biegnie od prawidłowego doręczenia stronie wyroku z uzasadnieniem. Doręczenie nieprawidłowe nie powoduje otwarcia tego terminu (postanowienie SN z 13 maja 2002 r., sygn. akt I PZ 43/02), przy czym za skuteczne, otwierające termin do wniesienia środka zaskarżenia należy uznać doręczenie tylko takiego odpisu wyroku uzasadnieniem, który nie zawiera błędów wprowadzających strony odnośnie do rzeczywistej treści rozstrzygnięcia (postanowienie SN z 7 października 2003 r., sygn. akt IV CZ 107/03). W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego można wskazać następujące przykłady nieprawidłowego doręczenia, skutkujące zmianą biegu terminu do wniesienia apelacji: 1) doręczenia wysłanego po raz pierwszy wyroku z uzasadnieniem pod niewłaściwy adres, gdy w rezultacie tej omyłki wyrok otrzymała nie strona pozwana lecz powódka (postanowienie SN z 13 maja 2002 r., sygn. akt I PZ 43/02); 2) doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, który ten odpis zawierał błędy na tyle istotne, że potrzebne stało się zarządzenie z urzędu doręczenia odpisu wyroku zgodnego z oryginałem (postanowienie SN z 7 października 2003 r., sygn. akt IV CZ 107/03); 3) doręczenie pełnomocnikowi w kopercie z sygnaturą I C 1241/02 wyroku z uzasadnieniem w sprawie I C 1251/02, zwracanym przy tym piśmie (postanowienie SN z 12 marca 2004 r., sygn. akt II CZ 15/04).
3. Z powyższego wynika, iż doręczenie odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w niniejszej sprawie było skuteczne. Po pierwsze, doręczenie zostało dokonane do rąk pełnomocnika strony. Po drugie, przedmiotem doręczenia był wyrok wraz z uzasadnieniem o sporządzenie którego powódka wносиła. Po trzecie wreszcie, z zażalenia i akt sprawy nie wynika, by doręczony odpis wyroku z uzasadnieniem zawierał takie błędy, które wprowadzałyby stronę w błąd odnośnie do rzeczywistej treści rozstrzygnięcia. Nie można bowiem wysnuć takiego wniosku z twierdzeń powódki, iż otrzymała odpis wyrok z uzasadnieniem, które było niepełne.
4. Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że w razie odrzucenia apelacji z powodu uchybienia przepisanej terminu istotne, z punktu

widzenia zamiaru wzruszenia orzeczenia o odrzuceniu, są tylko te okoliczności, które mogą być podstawą oceny, czy we właściwym terminie apelacja została wniesiona, nie zaś okoliczności inne, nie związane z kwestią terminowości wniesienia apelacji choćby nawet okoliczności te mogły stanowić podstawę zasadnego zarzutu co do nieprzestrzegania przez sąd innych przepisów postępowania (postanowienie SN z 17 sierpnia 2000 r., sygn akt II CKN 871/00). Przyczyny, z powodu których strona nie mogła zachować terminu tygodniowego przewidzianego w art. 328 § 1 k.p.c. są obojętne z punktu widzenia rozpoczęcia i biegu tego terminu, mają natomiast znaczenie w razie ubiegania się strony o przywrócenie terminu - art. 168 § 1 k.p.c.

5. Niezależnie od powyższego, Sąd Najwyższy w obecnym składzie przychylił się do wyrażonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, zgodnie z którym ponowne doręczenie pisma sądowego nie ma znaczenia procesowego, jeżeli pierwotne doręczenie było skuteczne (postanowienie SN z 27 września 2000 r., sygn. akt V CKN 1431/2000). Na podstawie art. 9 KPC strona ma prawo otrzymać w każdym czasie odpis wyroku i sporządzonego uzasadnienia, niezależnie od uprawnienia do otrzymania wyroku z uzasadnieniem sporządzonym na jej żądanie zgłoszone w terminie określonym w art. 328 § 1 k.p.c. lub art. 387 § 3 k.p.c. Jednakże doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem na podstawie art. 9 k.p.c. nie otwiera drogi do wniesienia apelacji lub kasacji (postanowienie SN z 12 września 2001 r., sygn akt I PZ 59/01, OSNP 2003/17/416; postanowienie SN z 20 października 1987 r., sygn akt IV CZ 147/87, nie publ.). Dlatego powódka nie może wiązać z zarządzeniem z dnia 1 października 2007 r. (k. 54) skutków prawnych w postaci przesunięcia terminu do wniesienia apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie. W trybie instancji Sąd dokonuje doręczenia pisma sądowego tylko jeden raz dla tej samej osoby, jeżeli doręczenie to było skuteczne według przepisów kodeksu postępowania cywilnego (postanowienie SN z 27 września 2000 r., sygn. akt V CKN 1431/2000). Przedstawione okoliczności sprawy świadczą o tym, że pierwsze doręczenie odpisu wyroku Sądu Okręgowego wraz z

uzasadnieniem, dokonane w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c., było skuteczne. Ponowne doręczenie tego pisma sądowego nie może zatem mieć znaczenia procesowego (zob. uzasadnienie postanowienia SN z 10 marca 2000 r., sygn akt IV CZ 18/00, OSNC 2000, nr 10, poz. 181).

6. Skoro apelacja wniesiona została po upływie terminu z art. 369 § 1 k.p.c., przeto Sąd Apelacyjny trafnie ją odrzucił (art. 373 k.p.c.). Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

Za zgodność z oryginałem
Kierownik Sekreariatu Wydziału